

Βοριέος	940,840
Μαδαγασκάρη	591,964
Σουμάτρα	440

Αἱ Βρεταννικαὶ νῆσοι ἀμφότεροι ἀποτελοῦσιν ἔκτασιν 314, 628 τετρ. χιλ. Ἡ δὲ Αὐστραλία δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν θεωρουμένη ὡς ἡπειρος, ἀφ' οὗ καὶ αἱ ἄλλαι ἡπειροὶ εἰσιν νῆσοι. Αἱ τρεῖς πρῶται νῆσοι εἰσὶ μείζονες καὶ αὐτῆς τῆς Γαλλίας (536,408, τετρ. χιλ.).

ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΤΟ ΘΕΛΩ.

Δίχως νὰ τὸ θέλω σ' ἔχω ἀγαπήσει·
Δίχως νὰ τὸ θέλω σ' ἔχω ἐρωτευθῇ
Μέσα ἡ καρδιά μου ὅλη σ' ἔχει κλείσει·
Καὶ γυρνᾷ μαζύ σου ὅπου κι' ἂν βρεθῇ.

Δίχως νὰ τὸ θέλω μ' ἔχεις ξετρελάνει
Καὶ μὲς τὴν καρδιά μου ἀναψες φωτιά,
Δίχως νὰ τὸ θέλω θῆμα μ' ἔχει κάνει
Μία σου καὶ μόνη φλογερὴ ματιὰ.

Δίχως νὰ τὸ θέλω, κόρη ζηλεμένη,
Κόρη μαυρομάτα, κόρη ντροπαλὴ
Δέθηκε ἡ καρδιά μου καὶ ἔμεινε δεμένη
Γιὰτὶ ν' ἀγαπάει ἔμαθε πολὺ.

Δίχως νὰ τὸ θέλω, κόρη τιμημένη
Σοῦχω κτίσει πέρα μὴ θερμὴ φωλιά,
Δίχως νὰ τὸ θέλω σοῦχω φυλαγμένη
Γιὰ νὰ ξαποστάσης μὴ πιστὴ ἀγκαλιά.

Δίχως νὰ τὸ θέλω κἀτὶ θὰ σοῦ πῶ
Μὲ φωνὴ σδυσμένη, μὲ φωνὴ μισή
Ἄφου βλέπεις πόσο, πόσο σ' ἀγαπῶ,
Τάχα μαυρομάτα μ' ἀγαπᾷς κ' ἐσύ;

Ἐν Πειραιεὶ Μάϊος 1890.

ΕΠΑΜ. Π. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΤΑ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΝ

Ὅποσον εἶνε συμπαθὴς, παρθένε ἡ μορφή σου
Κι' εἰς τὴν ψυχὴν μου ἔρωτα ὅποσον μοὶ ἐμπνέει
Νομίζω πῦρ οὐράνιον πῶς ἡ εἰκὼν ἐκχέει
Κι' εἰς θεῖαν φέρει ἔκστασιν ἡ μάγος σιωπὴ σου.

Πῶς μειδιοῦν μοὶ φαίνεται, τὰ πάντα γὰρ σου χεῖλη
Καὶ τὸ παρήγορον αὐτὸ μεδίδιαμα μ' εὐφραίνει

Χρυσὴ ἐλπίδος εἶν' ἀκτίς, ἀκτίς προωρισμένη
Μέσω τῶν μαύρων θλίψεων τὸ φῶς τῆς ν' ἀποστείλῃ

Ἐὰν εἰς πάντας τοὺς θνητοὺς ἐμπνέης τὴν λατρείαν
Σ' ἐμὲ ἐμπνέεις, Δέσποινα, λατρείαν ὑπερτέραν
Καὶ λησμονῶν τῶν θλίψεων ζωὴν μου τὴν προτέραν
Πλήρη ἀγαλλιάσεως, νομίζω τὴν καρδίαν.

Ὅποταν τὴν εἰκόνα Σου τὴν θεῖαν ἀντικρύσω
Τῆς πρώτης ἡλικίας μου τοὺς χρόνους ἐνθυμοῦμαι
Καὶ εἰς ἰδανικότητα τὰς σφαῖρας ἀνυφοῦμαι
Ἐπιθυμῶν τὴν πρόσκαιρον ζωὴν αὐτὴν ν' ἀφήσω.

Πλὴν τώρα ἀνεπιστρεπτὴ παρῆλθον φεῦ! οἱ χρόνοι
Καὶ τὸ ἀγνόν μου παρελθόν, ὡς θναρ μ' ἐνθυμίζει
Ἡ πάνσεπτός Σου ἡ εἰκὼν, ποῦ τὴν ψυχὴν ἀγνίζει
Καὶ εἰς λατρείαν ἀληθῆ τὸν νοῦν μου συγκεντρώνει.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Μαΐου 1890

Κ. ΓΙΟΛΛΑΣΗΣ.

ΜΑΚΡΑΝΤΗΣ

Εἶσαι μακράν μου ἔννοεῖς, φιλάττη τὴν ὁδύνην,
Ἦν, ἡ θρηνώδης φράσις μου ἐν τῇ ψυχῇ μου χύνει;
Εἰς θύελλαν μετέβαλε τὴν πρῶν μου γαλήνην,
Καὶ ἡ ἐλπίς μου, ὡς λαμπράς, ἀστραπιαίως σβύνει.

Ὡς ἰνδαλμα τῶν πόθων μου, ὡς πολικὸν ἀστέρας,
Τὸ πρῶτον σὲ ἤτένισα εἰς τὸν ὀρίζοντά μου,
Καὶ πῶς θὰ λάμπῃ, ἤλπισα, ἡ ποθητὴ ἡμέρα,
Καθ' ἣν, θὰ παύσουν τὰ φορικτὰ καὶ ἄλγητα δεινὰ μου.

Ναυάγιον πολὺπλαγκτον μεγάλης τρικυμίας,
ἐθρῆνουν πῶς ἀπώλεσα τὸ μέλλον, τὴν ἐλπίδα,
Ὅτε ἐν μέσῳ τῶν δεινῶν καὶ τῆς ἀπελπισίας,
Ὡς Ἰριδα παυσίλυπον, ὡς ζεῖδωρον σὲ εἶδα

Ὡς πρὸ σανίδος ναυαγός, σοὶ ἔτεινα τὴν χεῖρα,
Ἐν ᾧ δ' ἐλπίδων ἔμπλεοι ἀλλήλους ἐκρατοῦμεν,
Βιαίως μᾶς ἀπέσπασεν ἀμείλικτος ἡ μοῖρα,
Καὶ ἤδη χωρισμὸν πικρὸν ἀμφότεροι θρηνοῦμεν.

Πολλάκις διερχόμενος τὴν νύκτα ἐν ἐκτάσει,
Ὡς φαινὸν μετέωρον σὲ βλέπω νὰ προβάλλῃς,
Καὶ ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ, τὸ στῆθός μου σπαράσσει,
Καὶ σ' ἀναμένω νὰ ριφθῇς ἐντὸς θερμῆς ἀγκάλης.

Πλὴν, φεῦ! ματαῖα ἐμπνευσίς με ἦγε τοῦ Πηγάσου.
κι' εἰς τοῦ νοός μου τ' ἀπειρον ἡ θεά σου ἐχάθη.
Καὶ μένω πάντοτ' ἄνευ σοῦ, μὲ μόνον τ' ὄνομά σου
Ὡς προσφιλῇ ἀνάμνησιν εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη.

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεαττύος

14 Μαΐου 1890